

maade ønskeligt, om særlig Folkethinget vilde tage Anledning af, hvad der dengang passerede, til at stræbe hen til for sit Bedkommende at tilendebringe Finantslovens Behandling saa betimelig, at man i Fremtiden kunde undgaa disse midlertidige Bevillinger, som visse ikke ere stemmende med Forfatningen. Naar det nu fremdeles gjøres gjældende af den ærede Ordfører, at der ikke er Overensstemmelse mellem Regjeringens Anvendelse af de enkelte Bevillinger og den Forstaaelse af den midlertidige Finantslov, som er gjort gjældende dels af Landssthingsudvalgets Flertal og dels af mig som Mindretal i Folkethingets Udvalg — Standpunkter, som dog isøvrigt ikke falde ganske sammen — da maa jeg bemærke, at det er jo kun, hvad man kan vente, naar selvstændige Mænd skulle træffe en Afgjørelse, at de da kunne komme til en forskjellig Opfattelse, og de i den midlertidige Finantslov indeholdte Ord hjemle jo i dobbelt Retning et Skjøn og gøre et saadant nødvendigt. Det er for det Første et Skjøn, hvad der efter de hidtil gjældende Regler kan siges at være løbende. Jeg tror, at selve Statsrevisorernes Udtalelser derom, særlig Udtalelserne af de i dette Thing valgte Statsrevisorer, tilstrækkelig vise, at det paa mange Punkter er tvivlsomt om Udgifter kunne betegnes som løbende efter de hidtil gjældende Regler, eller ikke. De ærede Statsrevisorer have jo endog opstillet en Række Regler for, hvorvidt i de enkelte Tilfælde en saadan Udgift kunde betegnes som løbende eller ikke, og i Landssthingsudvalgets Betænkning er der ligeledes i den sidste Afdeling af dets Indstillinger udtrykkelig sagt, at Udvalget anser det for tvivlsomt, om ikke flere af de Poster, som ere henførte derunder, som ikke nødvendigvis løbende Udgifter, dog rettest burde have været betegne som løbende. Her er altsaa en Nødvendighed for et Skjøn i det Enkelte, og det Samme gjælder i adskillige Tilfælde med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvorvidt Udgiftsbæbeløb ere nødvendige, thi der kan jo, som allerede bemærket, være Tale om at hjælpe sig igjennem med et mindre Beløb, medens man med et større Beløb tydeligere kunde naa Diemedet med Bevillingen. Her er altsaa ogsaa Tale om et Skjøn. Men naar det saaledes er nødvendigt, at der ved Forstaaelsen af en midlertidig Bevillingslov maa anvendes Skjøn paa flere Punkter, saa er det ikke underligt, om den Afgjørelse, der da skal træffes, i de enkelte Tilfælde vil blive noget forskjellig for de Enkelte, som skulle bringe den til Anvendelse. Jeg finder derfor heller ikke Anledning til at gaa nærmere ind paa alle Enkelthederne i Stats-

revisionens Betænkning. Jeg skal heller ikke komme ind paa særligt det Punkt, som den ærede Ordfører nu fremdrog igjen, nemlig Dækningen af Universitetets Understud, thi jeg kan herom ganske henholde til, hvad der derom er udtalt i Betænkningen, og jeg finder ikke i det, der er fremkommet nu fra hans Side, nogen Anledning til at tilføje Noget, det skulde da være den lille Bemærkning, at det forekommer mig besynderligt, at det ærede Flertal taler om, at Universitetets Understud var 74,000 Kr.; thi fra Flertallets Standpunkt maatte jo, da de 50,000 Kr. efter de hidtil gjældende Regler skulde dækkes af Statskassen, Universitetets Understud kun være 24,000 Kr. Men jeg finder som sagt ingen Anledning til at gaa nærmere ind paa Enkeltheder. Jeg har udtalt i Betænkningen, og jeg udtaler atter her, at min Opfattelse for adskillige Posters Bedkommende ikke falder sammen med den Opfattelse, som Landssthingsudvalget har gjort gjældende med Hensyn til, hvorvidt det skulde være nødvendigt at udtale et „passerer“ eller „ikke passerer“. Jeg maa tilstaa, at jeg ikke kan være enig i de Udtalelser, som fremkom fra den ærede Ordfører med Hensyn til Betænkningen af Udtrykket „passerer“, at det skulde forstaaes som en Dabel. Jeg tror virkelig, at man efter vor hidtidige Praxis ofte har brugt Udtrykket „passerer“, uden at man derved har villet tilkjendegive en egentlig Dabel eller Misbilligelse. Det forekommer mig, at der ogsaa nok vilde kunne være Grund dertil, at Rigsdagen bagefter godkender visse Udgifter ved at sige, at de passere, naar der ikke har været egentlig grundlovmæssig Hjemmel for deres Afholdelse, men man dog finder, at det efter Omstændighederne havde været rigtigt at afholde dem. Jeg kan derfor ikke anerkjende, at Ordet „passerer“ betyder i og for sig indeholder en Tilkjendegivelse af en Misbilligelse. Noget Andet er det, at det efter Omstændighederne kan gjøre det, forsaavidt som dette vilde kunne finde Udtryk i den Motivering, hvortil Udtrykket er knyttet, ligesom man vistnok ogsaa, hvis ikke min Husomtale skuffer mig, stundom for at betegne dette har brugt Udtryk som det, at den og den Udgift „faar at passere“, og lignende. Jeg skulde derfor meget gjerne være gaaet med til at indstille til Thinget for en Række Posters Bedkommende at udtale et udtrykkeligt „passerer“, for dermed at hæve den Tvivl, som i enkelte Tilfælde kunde være tilstede med Hensyn til, om der har været en virkelig tilstrækkelig Hjemmel for deres Afholdelse eller ikke, idet Spørgsmaalet her for mig stiller sig saaledes — ligesom jeg tror, at det for Folkethinget i